

[Cat/Cast] Recuperemos las calles! La vida antes de que el capital

ENDAVANT :: 11/05/2020

Durante estas semanas, los gobiernos de los estados español y francés han puesto una vez más los intereses del poder económico ante los del pueblo y su salud

[Català]

Recuperem els carrers! Vida abans que capital

Després de setmanes de crisi sanitària per la COVID-19, apareix amb cada vegada més duresa la crisi econòmica i social que el capitalisme arrossegava des de fa mesos, i que amb l'efecte del coronavirus serà més profunda i accelerada del que podia semblar.

Durant aquestes setmanes, els governs dels estats espanyol i francès han posat un cop més els interessos del poder econòmic davant els del poble i la seva salut. Hem patit el retard en l'aturada de l'activitat productiva i l'obligació de treballar sense els equips de protecció. Hem patit les conseqüències de privatitzacions i retallades en sanitat de les últimes dècades. Hem patit la situació d'extrema precarietat de les residències. Hem patit la incapacitat de produir equips de protecció mentre les empreses de sanitat privada presentaven ERTOS i especulaven amb les proves de detecció de la COVID-19 i amb mesures de protecció. En definitiva, hem viscut i patit la fallida del capitalisme com a sistema per protegir la vida. I en aquest context de crisi, els governs autonòmics s'han demostrat un cop més buits de tota sobirania, i fins i tot, en moments en què la vida i la salut estaven en joc, s'han limitat a gesticular i veure com podien aprofitar l'ocasió per créixer electoralment.

En el camp econòmic i social, no s'han aplicat mesures per pal·liar la crisi sobre les classes populars com la suspensió de lloguers i de subministraments, o la prohibició d'acomiadaments. Al contrari, la gestió de la crisi ha respost un cop més als interessos de les elits i es basa a intentar salvar el sistema econòmic en fallida a través d'un procés d'endeutament massiu que deixarà en una posició d'esclavitud les institucions públiques i les classes populars.

Alhora, el caràcter patriarcal i classista dels estats s'ha accentuat amb el confinament i la por econòmica, i ha obligat milers de dones a conviure amb els seus agressors en pisos minúsculs les 24 h del dia. I també ha posat sobre l'esquena de les dones treballadores la cura dels infants, de la gent gran i de persones dependents que els actuals serveis públics són incapaços de protegir.

Un govern centrat en el benestar de la població hauria convertit la situació d'excepcionalitat en una oportunitat per revertir tots aquells elements estructurals que prioritzen el benefici econòmic davant la vida, començant per la nacionalització de la sanitat privada. En canvi,

l'estat espanyol ha convertit l'excepcionalitat en una oportunitat per reforçar la centralització i la militarització de les institucions, del discurs i dels carrers intentant crear un context bel·licista i exaltant el nacionalisme espanyolista per dificultar la crítica i silenciar la dissidència. Les rodes de premsa diàries amb els representants de les forces d'ocupació fent proclames patriòtiques i enumerant les sancions diàries, i amb l'ocupació física dels nostres carrers per part de militars i cossos policials, creen una autèntica imatge de control social de la societat amb un fort caràcter autoritari. L'estat es prepara per defensar els interessos de les oligarquies davant el descontentament social per la gestió de la crisi sanitària.

Ara parlen d'un retorn progressiu a la normalitat. Una normalitat construïda al servei de l'oligarquia per seguir acumulant riquesa mentre les classes populars acumulem precarietat, temporalitat, desnonaments i retallades en drets socials, polítics i civils. Per a les classes populars, la normalitat era el problema. La normalitat és la destrucció constant del nostre territori i la contaminació de l'aigua i l'aire. La normalitat és no saber si arribaràs a final de mes, és no saber si podràs pagar el lloguer, si podràs encendre la calefacció a l'hivern o si podràs treballar alguna setmana al mes. Normalitat és que el masclisme sigui sistèmic i corri indemne per totes les facetes de la nostra societat, són els centenars de dones assassinades pel terrorisme patriarcal i la violència sistèmica que sofreixen totes.

Parlen de reconstrucció i s'obliden de dir que allò que volen reconstruir és el règim que nosaltres combatem. Parlen de pau social perquè saben que aquest moment de debilitat i crisi és també una oportunitat per a nosaltres, les classes populars, si ens alcem i prenem les regnes del nostre futur. Perquè nosaltres sabem que el futur està obert i depèn de nosaltres, les classes populars i la capacitat que tinguem d'organitzar-nos, alçar-nos i lluitar. Fem d'aquest període greu l'oportunitat de generar una revolta popular per tombar el règim i avançar amb l'autodeterminació i la independència cap a un procés de transformació socialista i feminista.

La canalització de la ràbia, el descontentament i les mobilitzacions cap a posicions rupturistes, i l'articulació d'un bloc d'Unitat Popular han de ser la prioritat els pròxims mesos arreu dels Països Catalans. Per poder plantejar un embat al règim, fins que la vida valgui la pena.

Cridem a recuperar els carrers, a plantejar des d'ara la resposta a la crisi del capitalisme. Cridem a generar mobilitzacions als nostres barris, ciutats i pobles. Cridem a respondre als abusos dels governs, a les ocupacions policials i militars dels nostres carrers. Cridem a assenyalar els culpables de la nostra precarietat. Cridem a visibilitzar el patriarcat i la seva violència sistèmica, a alçar la veu, perquè ens volem vives i amb vides dignes.

Ara, més que mai, parlem amb les veïnes i companyes, cuidem-nos i enfortim llaços comunitaris. Compartim les pors i les esperances, compartim la ràbia i la lluita, i així serem l'alternativa.

Endavant fem una crida a recuperar els carrers i revifar la brasa de la lluita. L'hivern s'acaba i la primavera s'obrirà pas arreu!

11 de Maig de 2020

Països Catalans

[Castellano]

Recuperemos las calles! La vida antes de que el capital

Después de semanas de crisis sanitaria por la Covidien-19, aparece con cada vez más dureza la crisis económica y social que el capitalismo arrastraba desde hace meses, y que con el efecto del coronavirus será más profunda y acelerada de lo que podía parecer.

Durante estas semanas, los gobiernos de los estados español y francés han puesto una vez más los intereses del poder económico ante los del pueblo y su salud. Hemos sufrido el retraso en la parada de la actividad productiva y la obligación de trabajar sin los equipos de protección. Hemos sufrido las consecuencias de privatizaciones y recortes en sanidad de las últimas décadas. Hemos sufrido la situación de extrema precariedad de las residencias. Hemos sufrido la incapacidad de producir equipos de protección mientras las empresas de sanidad privada presentaban ERTes y especulaban con las pruebas de detección de la Covidien-19 y con medidas de protección. En definitiva, hemos vivido y sufrido la quiebra del capitalismo como sistema para proteger la vida. Y en este contexto de crisis, los gobiernos autonómicos han demostrado una vez más vacíos de toda soberanía, e incluso, en momentos en que la vida y la salud estaban en juego, se han limitado a gesticular y ver como podían aprovechar la ocasión para crecer electoralmente.

En el campo económico y social, no se han aplicado medidas para paliar la crisis sobre las clases populares como la suspensión de alquileres y de suministros, o la prohibición de despidos. Al contrario, la gestión de la crisis ha respondido una vez más a los intereses de las élites y se basa en intentar salvar el sistema económico en quiebra a través de un proceso de endeudamiento masivo que dejará en una posición de esclavitud las instituciones públicas y las clases populares.

Asimismo, el carácter patriarcal y clasista de los estados se ha acentuado con el confinamiento y el miedo económica, y ha obligado a miles de mujeres a convivir con sus agresores en pisos minúsculos las 24 horas del día. Y también ha puesto sobre la espalda de las mujeres trabajadoras el cuidado de los niños, de los ancianos y de personas dependientes que los actuales servicios públicos son incapaces de proteger.

Un gobierno centrado en el bienestar de la población habría convertido la situación de excepcionalidad en una oportunidad para revertir todos aquellos elementos estructurales que priorizan el beneficio económico ante la vida, empezando por la nacionalización de la sanidad privada. En cambio, España ha convertido la excepcionalidad en una oportunidad para reforzar la centralización y la militarización de las instituciones, del discurso y de las

calles intentando crear un contexto belicista y exaltando el nacionalismo españolista para dificultar la crítica y silenciar la disidencia. Las ruedas de prensa diarias con los representantes de las fuerzas de ocupación haciendo proclamas patrióticas y enumerando las sanciones diarias, y con la ocupación física de nuestras calles por parte de militares y cuerpos policiales, crean una auténtica imagen de control social de la sociedad con un fuerte carácter autoritario. El estado se prepara para defender los intereses de las oligarquías ante el descontento social por la gestión de la crisis sanitaria.

Ahora hablan de un retorno progresivo a la normalidad. Una normalidad construida al servicio de la oligarquía para seguir acumulando riqueza mientras las clases populares acumulamos precariedad, temporalidad, desahucios y recortes en derechos sociales, políticos y civiles. Para las clases populares, la normalidad era el problema. La normalidad es la destrucción constante de nuestro territorio y la contaminación del agua y el aire. La normalidad es no saber si llegarás a fin de mes, es no saber si podrás pagar el alquiler, si podrás encender la calefacción en invierno o si podrás trabajar alguna semana al mes. Normalidad es que el machismo sea sistémico y corra indemne por todas las facetas de nuestra sociedad, son los cientos de mujeres asesinadas por el terrorismo patriarcal y la violencia sistémica que sufren todas.

Hablan de reconstrucción y se olvidan de decir que lo que quieren reconstruir es el régimen que nosotros combatimos. Hablan de paz social porque saben que este momento de debilidad y crisis es también una oportunidad para nosotros, las clases populares, si nos levantamos y tomamos las riendas de nuestro futuro. Porque nosotros sabemos que el futuro está abierto y depende de nosotras, las clases populares, y la capacidad que tengamos de organizarnos, levantarnos y luchar. Hagamos de este periodo grave la oportunidad de generar una revuelta popular para tumbar al régimen y avanzar con la autodeterminación y la independencia hacia un proceso de transformación socialista y feminista.

La canalización de la rabia, el descontento y las movilizaciones hacia posiciones rupturistas, y la articulación de un bloque de Unidad Popular deben ser la prioridad en los próximos meses en los Països Catalans. Para poder plantear un embate al régimen, hasta que la vida valga la pena.

Llamamos a recuperar las calles, a plantear desde ahora la respuesta a la crisis del capitalismo. Llamamos a generar movilizaciones en nuestros barrios, ciudades y pueblos. Llamamos a responder a los abusos de los gobiernos, a las ocupaciones policiales y militares de nuestras calles. Llamamos a señalar a los culpables de nuestra precariedad. Llamamos a visibilizar el patriarcado y su violencia sistémica, a levantar la voz, porque nos queremos vivas y con vidas dignas.

Ahora, más que nunca, hablemos con las vecinas y compañeras, cuidémonos y fortalezcamos lazos comunitarios. Compartimos los miedos y las esperanzas, compartimos la rabia y la lucha, y así seremos la alternativa.

Endavant llamamos a recuperar las calles y reavivar la brasa de la lucha. El invierno se acaba y la primavera se abrirá paso!

Endavant, Organización Socialista de Liberación Nacional

11 de Mayo de 2020

Països Catalans

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-recuperemos-las-calles>